

PŮVOD NÁZVU TSO

Název TSO je dán samotnou realitou. Jeho nezvyklost je dána naším tendenčním poznáváním reality:

*„Setrvá-li člověk u dosavadního materialismu, dostane se do strašných propastí...
nutně klesne na úroveň podlidskou.“
(Rudolf Steiner)*

Svět, který známe ze své obvyklé každodenní zkušenosti, je světem relativních projevů, založených na kontrastu opaků (vnější/vnitřní, muž/žena, temné/světlé, nahoře/dole, nemocné/zdravé, zlé/dobré atp.). Tak ho také našemu vnímání zrcadlí naše smysly. V prostoru nám tyto relativní opaky zrcadlí současně vedle sebe (např. jako úplněk Měsíce v okolní temnotě), v čase postupně za sebou (např. jako střídání dne a noci). Jenže:

„Naše smysly nás neklamou, ale náš úsudek nás klame!“ (J. W. Goethe)

Náš úsudek se k vnímaným opakům staví jako soudce ke sporným stranám (žaloba/obhajoba):

A/ Spravedlivý (pocitivý) soudce nejdříve řádně vyslechne (vnímá) výpověď obou sporných stran (v čase = jednu po druhé), potom obě výpovědi vzájemně porovná (v prostoru = uvede je do vzájemného kontrastu současně vedle sebe = uvažuje o nich) a teprve potom ke každé zvlášť zaujme své stanovisko (v čase = posuzuje jednu po druhé), tj. vynese svůj soud (JE/NENÍ, vinen/nevinen)

B/ Nespravedlivý (nepocitivý) soudce zaujímá své stanovisko (nespravedlivý soud) předem, podle kritérií, jež s předmětem sporu nijak nesouvisí (nesympatické/sympatické, nepříjemné/příjemné, cizí/blízké, bohatý/chudý, štědrý/lakomý atp.), takže vzájemné porovnávání je již zbytečné (= vyloučené uvažování). Nespravedlivý soudce se tím předem ztotožňuje s výpovědí jedné ze sporných stran (žaloby či obhajoby), čímž se stává ve sporu svědkem jedné strany (žaloby, či obhajoby), takže v daném případě nemůže být a nesmí být soudcem, neboť je fakticky žalobcem či obhájcem.

Jinými slovy, spravedlivý soudce (A) se od nespravedlivého (B) liší tím, že umí vyloučit své předběžné stanovisko (tendenční soud), resp. umí k předběžnému stanovisku nepřihlížet (nebere v úvahu svůj předpoklad). Problém je v tom, že umění spravedlivého soudu nám není přirozené. Pokud si toto umění neosvojíme umělým (řemeslným) překonáváním své vlastní přirozenosti, neumíme správně (spravedlivě) posoudit ani nic z toho, co našemu vnímání zrcadlí naše smysly, neumíme pravdivě poznávat svět relativních projevů, v němž žijeme. Posuzujeme relativní opaky jednotlivě tak, že bereme v úvahu jen to, co je nám sympatické (např. světlo), zatímco to nesympatické (např. tmu) z úvahy vyloučujeme (nepravý pozitivismus). Naše uvažování (myšlení) o světě je tak vždy jednostranné, jako vážení nepocitivého trhovce, skrytě ovlivňujícího misky vah prstem. Proto si vlastně vůbec neuvědomujeme, že naše smysly našemu vnímání zrcadlí vždy dvojici relativně kontrastních opaků.

Prvním učitelem duálního pojmání vnímané reality byl již v době předhistorické (praperské) Zarathrušta (Zoroastr atp.), jenž byl vlastně prvním učitelem pocitivého uvažování (myšlení) o vnímaném, učitelem tzv. „dualismu“.

Potřebnou kvalifikaci pro spravedlivý soud tedy získáme jen tehdy, naučíme-li se Zoroastrovu pocitivému (netendenčnímu, nejednostrannému) uvažování o vnímané relativně duální realitě. Avšak ani tento relativismus není ještě dokonalý.

Spravedlivý soudce, stávící se mezi sporné strany (mezi objektivní relativní opaky) si totiž může uvědomit sebe sama („já jsem“ ten, který spravedlivě soudí), jako toho třetího mezi dvěma svědky (spornými stranami). Objektivní poznání Zoroastrova dualismu (sporných stran) a subjektivní poznání sebe sama (soudce) tak představuje trojnost.

Prvním učitelem trojného pojmání vnímané reality byl na přelomu věků (starý/nový letopočet) Ježíš Kristus.

Pokud se naučíme nic neignorovat, poznáme vnímanou realitu pravdivě, jako ve všem všudy trojnou.

Vše ve světě je trojné. Jen to, co je výhradně dílem člověka, trojné není. Výhradním dílem člověka není např. dům, který se neobejde bez materiálů (cihlářské hlíny atp.), jež jeho dílem nejsou. Výhradním dílem člověka jsou jen jeho vnitřní individuální schopnosti (uspořádání duševního organismu) a jeho vnější mezilidské vztahy (uspořádání sociálního organismu). Nejsou-li také tato díla lidská uspořádána trojčlenně, působí nutně na ostatní trojčlennou realitu třikrát ničivě. Lidská kultura jako zhoubné bujení, ekonomika jako drancování, politika jako teror.

Z toho, co má účast na výhradně lidském díle (individuálním poznání a sociálním organismu) je dokonale trojčlenná pouze lidská tělesná přirozenost, spočívající na spolupůsobení tří na sobě jinak nezávislých soustav, přičemž každá z nich je současně vnitřní i vnější:

- 1/ soustava nervově-smyslová (mozko-mišní);
- 2/ soustava rytmická (cirkulace krve, tělesných šťáv a dýchání);
- 3/ soustava výměny látek a vnějších údů.

Lidská duševní přirozenost je sice ve svém zárodku také trojčlenná (cítění, myšlení, chtění), pro svůj přirozený sklon k jednostrannosti se však trojčlenně nechová.

Také lidský sociální organismus je ve svém zárodku trojčlenný (ekonomie, kultura, politika). Protože však vždy podřizuje ostatní články totalitě jednoho (odtud trojí totalita sociálního organismu: kulturní, politická, ekonomická), nechová se trojčlenně, ale totálně jednostranně.

Z věci je zřejmé, že samotná trojnost článků nestačí, neboť je tu přirozený sklon k boji o totální nadvládu jednoho z nich nad ostatními (srovnej starořímské „triumviráty“). Tím je nastolen požadavek takového pojetí trojnosti, v němž na jedné straně žádný z článků nedominuje nad ostatními (horní trojnost), na druhé straně však ostatní dva články respektují třetí (dolní trojnost). Oba protichůdné požadavky na trojnost (horní a dolní) se v subjektu občana TSO pojí v ideu trojjednosti, neboť on je zapojen do všech článků horní i dolní trojnosti, v nichž je vybaven takovými právy a povinnostmi, jež přirozené sklony k totální svévoli účinně neutralizují. Toto sociální prostředí (TSO) je pak s to vychovávat takové subjekty, které budou s to spojit v trojjednost také své vlastní duševní schopnosti (cítění, myšlení, chtění). TSO tedy není jen pro dokonalé subjekty (spravedlivé soudce), ale sám si je vychová obdobně, jako si sociální totalita vychovává nespravedlivé soudce...

-zmp-